

Prelāta vēstule (jūnijs 2010)

Opus Dei prelāta jūnija mēneša vēstules vadmotīvs ir daudzie liturģiskie svētki, ko Baznīca svin šajā mēnesī.

24.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Euharistiskais Upuris, uz ko mūs Kristus ielūdz ik dienu, iaved mūs Lieldienu noslēpuma sirdī. Ikreiz, kad mēs svinam Svēto Misi vai piedalāmies tajā, mēs esam

**līdzdalīgi visaugstākajā Kristus
mīlestības aktā, ko Viņš realizē pie
Krusta un kam bija veltīta visa
Viņa dzīve. Bet ir tādi mirkli un
apstākļi, kuros pielūgsme un
pateicība, grēku nožēlošana un
aizlūgšana, ko mēs Svētajā Misē
caur Kristu raidām uz Dievu,
iemanto īpašu nozīmīgumu.**

Ar šo prieku un pateicību Dievam
par tik lielu dāvanu – kas mums
jāatjauno katru dienu – ir saistītas
liturģisko svētku svinības, ko mēs
svinam vai svinēsim šajās dienās, jo
tie mūsos izraisa iekšēju vienotību ar
Kristus noslēpuma dažādiem
aspektiem un tajā pašā laikā dāvā
caur to īpašas žēlastības.

Apustuļu darbi stāsta, ka
Pirmbaznīcā Svētais Gars
Vasarsvētkos manifestējās kā
trauksmais vējš un kā uguns mēles,
kas nolaidās virs apustuļu galvām,
piepildīja viņus ar dāvanām un

dāvāja viņiem mieru, kuru pats Skolotājs viņiem bija apsolījis: *Mieru es jums atstāju. Savu mieru es jums dodu*. [1] Ar šo Svētā Gara nonākšanas zīmju starpniecību Dievs ļauj mums iepazīt arī, kā Mierinātājs darbojas dvēselēs, kas paļāvīgi atveras viņa žēlastībām.

Spēcīgajā vējā, par kuru tiek runāts, mēs atklājam dievišķo spēku, kas spēj pārvarēt vislielākos šķēršļus, un arī svaigu gaisu, kas izkriedē toksiskos mākoņus, kas tik bieži saindē atmosfēru. Šis simbols – skaidro Benedikts XVI – „vedina domāt par to, cik nepieciešams ir elpot tīru gaisu – fiziski ar plaušām un garīgi ar sirdi, veselīgo Gara gaisu, kas ir mīlestība.” [2] Uguns mēles mums stāsta par degošo Mīlestību, ar kuru Viņš vēlas iekvēlināt cilvēku sirdis. Šī uguns „nolaidās pār mācekļiem, kas bija sapulcējušies; tā viņos iedegās un dāvāja viņiem jaunu Dieva dedzību.

Šādi piepildījās tas, ko Jēzus tika iepriekš sacījis: „Es atnācu uguni mest uz zemi, un mana vēlēšanās ir, lai tā iedegtos.”(Lk 12, 49) Apustuļi kopā ar dažādu kopienu ticīgajiem šo dievišķo liesmu ir aiznesuši līdz visattālākajiem Zemes stūriem; tā viņi cilvēcei ir atvēruši ceļu, gaišu ceļu, viņi ir darbojušies kopā ar Dievu, kurš ar savu uguni vēlas atjaunot Zemes vaigu.” [3]

Pateiksimies Jaunavai Marijai par to, ka viņa pastāvīgi aizlūdz par mums, lai mēs kļūtu uzņēmīgāki pret Svētā Gara iedvesmām, kā tas notika ar Apustuļiem, kas bija sapulcējušies ap viņu Pēdējo Vakariņu zālē. Es jo sevišķi domāju par to labo, ko esam ieguvuši maija mēneša laikā, kurā mēs centāmies parādīt viņai godu ar patiesu Dieva bērnu godbijību, un konkrēti - par iekšējo vienotību ar Jēzu, kuru uzturēt viņa mūs aicina.

No otras puses, Svētās Trīsvienības svētki pagājušā svētdienā bija kā vēl viens sauciens no Debesīm, kas aicina, lai mūsu domas un mūsu sirdis būtu tur, kur tās var sastapt patiesu prieku: līdzās Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam, līdzās vienīgajam Dievam, kas piepilda Visumu, kas caur žēlastību dzīvo mūsu sirdīs un kas vēlas vadīt mūs uz mūsu galīgo kopību ar Viņu Debesu godībā. Kā mums lūgties *Trisagium Angelicum* dienās pirms šiem svētkiem? Vai mēs esam eņģeļu atbalss viņu pastāvīgajā slavas dziesmā Svētajai Trīsvienībai? Un tad, kad svētki ir pagājuši, vai mēs turpinām censties kļūt tuvāki katrai no dievišķajām Personām, atšķirot tās, bet nesadalot?

Es gribētu jums izstāstīt anekdoti. Tēva kapelā Svētā Krusta Romas koledžā marmorā baldahīna priekšpusē bija iegravēti vārdi *BENEDICTA SIT SANCTA TRINITAS*

ATQUE INDIVISA UNITAS. Laikā, kad svētais Hosemarija uz turieni nāca – un viņš to darīja bieži, kaut būvdarbi vēl nebija pabeigti -, viņa redze vairs nebija tik laba. Uzraksta teksts viņam bija zināms, tomēr, lai uzaicinātu mūs lūgties, viņš vienmēr jautāja: Kas tur ir rakstīts? Kaut visa mūsu dzīve varētu būt vienīgā un trīsvienīgā Diena slavinājums!

Mēs tagad gatavojamies Kristus Miesas un Asiņu svētkiem un Vissvētās Jēzus Sirds svētkiem, kas ir savstarpēji tuvi ne tikai laika ziņā, bet arī tāpēc, ka tie piemin divas Dieva bezgalīgās mīlestības uz cilvēci izpausmes. „ **Mīlestība mums atklājas caur Iemiesošanos, šajā Jēzus Kristus atpestījošajā ceļojumā pa mūsu zemi līdz pat dzīvības atdošanai pie Krusta. Un uz Krusta mīlestība atklājas jaunas zīmes veidā: *Bet viens no kareivjiem ar šķēpu atvēra Viņa sānus, un tūdaļ iztecēja asinis un***

ūdens (Jņ 19, 34). Jēzus asinis un ūdens – tā sacīja mūsu Tēvs – liecina par sevis atdošana līdz pašam pēdējam, līdz *consummatum est* (Jņ 19, 30), ir izpildīts, mīlestības dēļ. ”[4]

Tieši Vissvētās Jēzus Sirds svētkos, 11.jūnijā, beidzas *Priesterības gads* . Turpināsim lūgties un rosināsim arī citus cilvēkus lūgties par paaicinājumiem uz priesterību, par priesteru un par visu kristiešu svētumu. Es lūdzu Dievu, lai šis lūgums, ko mēs pēdējo mēnešu laikā esam mēģinājuši pastiprināti lūgt, mūsu dvēselēs nekad nebeigtos; arī tāpēc, lai apklusinātu tos, kas uzbrūk lielajam brīnumam, kas ir priesterība.

Pirms dažām dienām es biju svētceļojumā uz Turīnu, lai lūgtos Svētā Līķauta priekšā, kas bija izstādīts, lai ticīgie to varētu pagodināt. Patiešām sāpīgi iespaido

atziņa, ar cik lielām ciešanām Kungs samaksāja par mums. Kā sacīja pāvests Jānis Pāvils II: „*Līķauts ir Evaņģēlija spogulis* . Patiesi, kad mēs apceram šo Svēto audeklu, mēs nevaram neievērot, ka attēls uz šā audekla ir dziļi saistīts ar to, ko Evaņģēlijā stāsta par Jēzus ciešanām un nāvi, tā ka katrs jūtīgs cilvēks, to uzlūkojot, jūtas iekšēji iespaidots un aizkustināts.”[5]

Es devos pagodināt *Līķautu* jūsu visu pavadībā, kā es to daru visos manos ceļojumos, lai lūgtu Dievu, lai Viņš aizdedzinātu mūsu sirdis ar Svētā Gara liesmu. Kā sacīja Benedikts XVI pirms dažām nedēļām pēc atgriešanās no Pjemontas galvaspilsētas, „šis Svētais audekls var stiprināt un barot ticību un piešķirt jaunu spēku kristiešu dievbijībai, jo tas rosina mūs vērsties pie Kristus Vaiga, pie krustā sistās un augšāmceltās Kristus Miesas,

kontemplēt Lieldienu Noslēpumu,
kas ir kristīgās vēsts pašā centrā.”[6]

Redzēt Dievu, kontemplēt Jēzus
Vaigu, būt mūžīgi laimīgam redzot
dievišķo godību – tā ir katras
cilvēciskās būtnes visdziļākā
vēlēšanās, kaut arī miljoniem cilvēku
šo savu vēlēšanos neapzinās. Man
nāk atmiņā, cik ļoti mūsu Tēvs alka
kontemplēt Kunga Vaigu. Mums viņš
skaidroja, ka šīs alkas **ir pamatotas.**
Tie, kuri mīl, vēlas redzēties. Tie,
kas ir iemīlējušies, redz tikai savu
mīlestību. Vai tas nav loģiski?
Cilvēka sirds jūt šo prasību. Es
melotu, ja noliegtu, ka izjūtu dziļu
iekšēju vēlēšanos uzlūkot Jēzus
Vaigu. *Vultum tuum, Domine,*
requiram (Ps 27, 8), Es meklēju,
Kungs, Tavu vaigu. Es labprāt
aizveru acis - viņš piebilda, jo
sevišķi savas dzīves pēdējos gados -
un domāju par to, ka pienāks
brīdis, kad Dievs tā gribēs, ka es
varēšu Viņu redzēt, ne *mīklaini kā*

atspulgā, bet ... vaigu vaigā (1 Kor 13, 12). Jā, mani bērni, mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur varēšu es parādīties Dieva vaiga priekšā? (Ps 42, 3) [7]

Attīstīsim arī mūsos šo tieksmi, apmeklējot Jēzu Kristu tabernākulā – kur Viņš patiesi ir klātesošs – un mūsu dvēselēs žēlastības stāvoklī. Centīsimies sastapt Viņu arī Baznīcas, Viņa Mistiskās Miesas, locekļos, jo sevišķi visnevarīgākajos: slimajos, nabagajos, savas reliģiskās pārliecības dēļ vajātajos un tajos, kas daudzviet pasaulē cieš no dažāda veida netaisnībām. Neviens nedrīkst būt mums vienaldzīgs, mēs visi esam aicināti būt par Kristus Miesas locekļiem, Kristus, kurš ir augšāmcēlies un turpina darboties vēsturē: „dzīvie locekļi, no kuriem katram ir sava funkcija, tas ir uzdevums, ko Kungs mums ir

uzticējis”[8], ar pievienošanu Sev Kristībā.

Mūsu kristīgā identitāte sakņojas dziļi šajā mīlestības pilnajā Sakramentā. Mūsu aicinājums uz svētumu un apustulātu šādā veidā kļūst konkrēts, jo mēs zinām, ka mēs Jēzū Kristū esam starpnieki pasaules atpestīšanā. Cik skaidri ir sekojoši svētā Hosemarijas vārdi! **Apustulis ir kristietis, kurš ir piepotēts Kristum, kurš caur Kristību ir identificējies ar Kristu un caur Iestiprināšanu ir saņēmis ieročus, lai varētu cīnīties par Kristu. Viņš ir aicināts kalpot Dievam pasaulē caur vispārējo ticīgo priesterību, kas ir līdzdalība Kristus priesterībā. Šī priesterība, kas būtiski atšķiras no ordinēto priesteru priesterības, dara viņu spējīgu piedalīties Baznīcas ceremonijās un rituālos un palīdzēt cilvēkiem viņu ceļā pie Dieva, liecinot ar vārdiem un**

**piemēru, ar lūgšanām un
gandarīšanu. [9]**

Tagad, *Priesterības gada* noslēgumā,
aplūkosim šos apsvērumus rūpīgi un
centīsīmes izlobīt savas
konsekvences. Mums var palīdzēt
vārdi no svētā Hosemarijas grāmatas
Smēde : **Jēzus, labais Sējējs, katru
no mums, saviem bērniem, saspiež
savā ievainotajā plaukstā – kā
kviešus -; piesūcina mūs ar savām
Asinīm, attīra mūs, nomazgā mūs,
piepilda mūs ar savu ‘vīnu’! Un pēc
tam dāsni izsēj mūs pa pasauli citu
pēc cita, jo kviešus nesēj maisiem,
bet graudu pie grauda . [10]**

Pirmkārt, Kungs **piesūcina mūs ar
savām Asinīm** caur sakramentiem
un tā **attīra mūs, nomazgā mūs,
piepilda mūs ar savu ‘vīnu’ !**, tas ir
– Viņš vada mūs uz svētumu. Taču
tikai tad, ja mēs to gribam, ja mēs
ļaujam darboties Paraklētam -

Meistaram, pateicoties kuram mēs identificējamies ar Kristu.

Meklēsim saskarsmi ar Kunga Vissvētāko Cilvēcību Grēksūdzes sakramentā un Euharistijā.

Uzņemsim sevī Viņa mācību ne tikai lasot Svētos Rakstus un iegūstot un uzlabojot reliģisko izglītību, bet arī caur pastāvīgu sirsnīgu dialogu ar Viņu lūgšanā. Lūgsim Viņu, lai Viņa Vārds varētu iespiesties līdz visapslēptākajiem mūsu nabaga ‘es’ stūrīšiem un piesātinātu mūsu jūtas un vēlmes. Mums jāvēlas, lai Viņš mūs ved, lai mēs sekotu Viņa pēdās, mācītos no Viņa tikumiem, lai aizvien vairāk un vairāk identificētos ar Viņa veidu just, saprast un mīlēt.

Kādu dienu, kad Svētais Gars mūsos ir realizējis šīs darbības – pareizāk sakot, tajā pašā laikā – Kungs **dāsni izsēj mūs pa pasauli**, kā sējējs izsēj kviešu graudus labības laukā, lai tie nestu augļus; mēs paši tajā pat laikā,

pateicoties mūsu *priesteriskajai dvēselei* , esam savienojums starp Dievu un cilvēkiem. Priesteriem bez tam ir vēl arī Ordinācijas sakramentā saņemtā priesterība, kas dod viņiem iespēju rīkoties *in persona Christi Capitis* , lai Kristus, Baznīcas Galva, varētu būt klātesošs liturģijas svinēšanā.

Mums, kas esam Opus Dei, Kungs vispārējā kristīgā aicinājuma ietvaros ir devis īpašu paaicinājumu, kas mudina mūs kalpot Viņam garā, ko kopš 1928.gada iemiesoja svētais Hosemarija. Uz kristīga rakstura pamata īpaša žēlastība – paaicinājums uz Darbu, ir stimulš, kas virza mūs vienmēr palīdzēt Kristum dvēseļu glābšanā, bet ne tāpēc, ka mēs būtu labāki par citiem. Jēzus Kristus ir vienīgais vidutājs starp Dievu un cilvēkiem [11] , bet Viņš vēlas, lai mēs līdz ar Viņu darbotos šajā darbā.

Pirmkārt, mums ar dziļu godbijību jāsavienojas ar Kristus Upuri Svētajā Misē. Caur šo savienošanos ar Euharistiju visa mūsu dzīve pārtop par pielūgsmes, pateicības un gandarīšanas aktu; tā kļūst par pilnīgu mūsu personas un mūsu darbošanās atdevi par Jēzus Kristus instrumentu pasaulē. Ja mēs savu dienu pārvēršam par **Misi**, – kā sacīja mūsu Tēvs -, tad mēs patiesi esam Euharistiskas dvēseles, vīrieši un sievietes, kas visā savā uzvedībā cenšas atveidot dievišķo Meistaru.

Tad mēs esam spējīgi palīdzēt visiem cilvēkiem saņemt Atpestīšanas augļus; mēs kļūstam par Kristus instrumentiem, lai mācītu citiem cilvēkiem Viņa mācību, lai vestu viņus pie žēlastību avota sakramentos un vadītu pa ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi, veicot šos pašus etapus arī mūsu ikdienas dzīvē. Svētā Gara vadībā mēs patiesi sekosim Kunga pēdās, un mūsos

īstenosies svētā Hosemarijas
tiekšanās: **Ziedot savu dzīvi citiem.
Tikai tā mēs dzīvojam Kristus dzīvi
un esam ar Viņu kā viens.** [12]

Atkal tuvojas mūsu Tēva došanās uz
Debesu mājām gadskārtējā piemiņas
diena. Nedēļās līdz 26. jūnijam
uzticības pilni vēršīsimies pēc viņa
aizbildniecības, jo, ja mēs uzticīgi
sekosim viņa piemēram un viņa
mācībai, arī mēs izšķirsīsimies
saskaņot savu dzīvi ar Kristus dzīvi,
līdz kļūsim ar Viņu kā viens.

Dienu iepriekš mēs pieminēsim
pirmo trīs Darba priesteru
ordināciju, kuru uzticība atstājusi tik
dziļas pēdas. Viņi vienmēr bija
nodarbināti „ar Dieva lietām” un
tāpēc ar paklausību uztvēra visu, ko
no viņiem lūdza mūsu Tēvs, lai
darītu Opus Dei uzticīgu kalpošanā
Baznīcai. Par viņiem sacīja,
atsaucoties arī uz mūsu Dibinātāju:
viņš viņus iesvētīja par priesteriem

un tagad viņš viņus „nobeidz” ar darbu. Skatīsimies uz katru no viņiem – tiklab priesteri, kā arī laji -, lai mācītos no viņiem, kā nekad nesacīt „diezgan” attiecībā uz mūsu priesteriskās dvēseles prasībām.

Turpiniet būt cieši saistīti ar manām lūgšanām un maniem nodomiem. Es īpaši balstos uz slimniekiem, kuru Darbā nekad netrūks, un uz tiem, kuri viena vai otra iemesla dēļ cieš. Ja viņi savas ciešanas savieno ar Kristus Krustu un priecīgi uzupurē savas sāpes un grūtības, savā nespēkā un trauslumā viņi var kļūt par spēcīgiem pīlāriem, kas balsta mūs pārējos.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. jūnijā.

[1] Jņ 14, 27. [2] Benedikts XVI,
Homīlija Vasarsvētkos, 31.05.2009.

[3] Benedikts XVI,
Homīlija Vasarsvētkos, 23.05.2010.

[4] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*,
Nr. 162.

[5] Jānis Pāvils II, Uzruna Turīnā,
24.05.1998.

[6] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 05.05.2010.

[7] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
meditācijas, 25.12.1973.

[8] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 05.05.2010. [9] Sv.
Hosemarija, *Kristus iet garām*, Nr.
120.

[10] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 894.

[11] Sal. 1 Tim 2, 5.

[12] Sv. Hosemarija, *Krustaceļš*,
14.stacija

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-junijs-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-junijs-2010/)
(28.02.2026)